

На космодромі

Далеко-далеко від дому,
Ген-ген в степовому краю,
Сіяють вогні космодрому,
І я у скафандрі стою.
— Готова до пуску ракета?
— Готова!
Лиш помах руки, —
Стрічай мене, інша плането,
Стрічайте, космічні зірки!
Я шлема насунув на очі,
В ракету вже ногу заніс,
Аж чую — хтось шию лоскоче
І смика легенько за ніс:
— Заспався, як те немовлятко!
Вже ондечки сонце ясне!
— Розплющив я очі... ох татку,
Навіщо збудив ти мене?
Нема мені, татку, спокою!
Якби не гукнув мене ти,
Зірок би торкнувсь я рукою,
Побачив би інші світи.

Лідія Компанієць

